

Arrest

nr. 307 967 van 7 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 juli 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 juli 2022 om internationale bescherming. Op 21 december 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Pakistaans staatsburger van Pashtoen origine te zijn. U bent afkomstig uit Bara, Peshawar (provincie Khyber Pakhtunkhwa).

In 2001 nam u deel aan drie politieke bijeenkomsten van Manzoor Pashtun. U leverde eveneens een bijdrage aan de aankondiging van deze bijeenkomsten onder de plaatselijke bevolking. In 2013 werd u benaderd door leden van Lashkar-e-Islam. Ze ontvoerden u en hielden u twee dagen vast. Ze wilden dat u verborgen compartimenten in hun voertuigen zou installeren. Door hun wrede behandeling stemde u in waarna u werd vrijgelaten. U vroeg hen de tijd om uw ander werk eerst af te werken. Een week later kwamen de leden naar uw werkplaats. U liep meteen weg. Nadien ontving uw familie een eerste dreigbrief. Daarna, zes tot acht dagen later, ontving uw vader een tweede dreigbrief. In beide brieven werd u gevraagd zich aan te bieden op uw werkplaats. 15 tot 20 dagen na het ontvangen van de tweede dreigbrief werd uw woning aangevallen. Door deze aanval overleden uw ouders, uw zoon Y. (...) en uw oudere zus. Twee broers raakten vermist ten gevolge van de aanval.

U verliet Pakistan in 2013, ongeveer 14 à 15 dagen na de aanval op uw woning. U reisde naar Europa en diende een verzoek om internationale bescherming in in Duitsland (op 08.08.2016); in Frankrijk (op 22.12.2017) en in Italië (op 27.11.2019). Uiteindelijk kwam u in België aan op 07.07.2022 en diende ook hier een verzoek in op 12.07.2022.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u te worden gedood door Lashkar-e-Islam of het Pakistaanse leger.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een geboorteakte (kopie); een attest van domicilie (origineel), twee brieven van Lashkar-e-Islam (origineel); twee foto's van uw zoon M. T. (...); een document in verband met de echtscheiding tussen u en uw ex-partner (kopie) en twee medische attesten (kopie).

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Hoewel u tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) problemen met uw knieën aanhaalde en hier medische documenten over neerlegde, zei u uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat alles in orde is met uw gezondheid (notities persoonlijk onderhoud [hierna CGVS], p. 2). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd daar u er niet in slaagde uw identiteit aan te tonen. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud uw Pakistaanse identiteitskaart en uw paspoort te hebben weggegooid tijdens uw reisweg (CGVS, p. 10). Ten aanzien van de Duitse asielautoriteiten verklaarde u echter dat u uw Pakistaanse identiteitskaart op uw werkplaats achter liet (zie map 'Landeninformatie': Verklaringen Duitsland, d.d. 23.03.2017, vraag 2). Wanneer geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid hield u vol uw identiteitskaart te hebben vernield onderweg (CGVS, p. 12). Ter staving van uw identiteit legde u een geboorteakte en een attest van domicilie neer. Vooreerst beweerde u dat u het domicilieattest verkreeg toen u nog in Pakistan was. Wanneer u werd gewezen op de datum van het document (namelijk 02.06.2014) wijzigde u uw verklaringen (CGVS, p. 13). Gezien de hoge graad van corruptie met betrekking tot Pakistaanse documenten (zie map 'Landeninformatie': COI Focus Pakistan: Corruptie en documentenfraude van 29 september 2022) en het feit dat u over het domicilieattest tegenstrijdige verklaringen aflegde, kan er geen bewijswaarde worden toegekend aan zowel het domicilieattest als uw geboorteakte.

Er dient eveneens te worden benadrukt dat u geen aanvraag indiende voor een nieuwe identiteitskaart. U ziet het nut hiervan niet in daar u geen intentie of wil heeft om terug te keren naar Pakistan (CGVS, p. 10). Bijgevolg kan niet worden gesteld dat u alle pogingen ondernam om uw identiteit aannemelijk te maken, iets wat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans wordt verwacht. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoonde, is een element dat van die aard is dat het voor het CGVS onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten in uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Bijkomstig dient te worden opgemerkt dat u ook geen duidelijk zicht bood op uw reisroute daar u ook hier tegenstrijdige verklaringen over aflegde. Ten aanzien van de Duitse asielautoriteiten verklaarde u Pakistan te hebben verlaten in de zomer van 2014. U verbleef nadien anderhalf jaar in Iran (zie map 'Landeninformatie':

Verklaringen Duitsland, d.d. 23.03.2017, vragen 5 en 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde u Pakistan te hebben verlaten in het jaar 2013 en verbleef u nadien drie tot vier maanden in Iran. Uw uitleg, namelijk dat u tijdens het onderhoud in Duitsland om het even wat zei zonder nadenken, kan niet overtuigen (CGVS, p. 11 en 12).

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag op basis van onderstaande elementen:

Ten eerste waren uw verklaringen gevuld met tegenstrijdigheden en incoherenties.

A. U legde tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de plaats waar u de brieven van Lashkar-e-Islam ontving. Ten aanzien van de Duitse asielautoriteiten beweerde u dat de leden van Lashkar-e-Islam de brieven aan u persoonlijk overhandigden tijdens hun bezoeken (zie map 'Landeninformatie': Verklaringen Duitsland, d.d. 23.03.2017, vraag 13, p. 4). Tijdens het persoonlijk op het Commissariaat-generaal beweerde u in eerste instantie dat u de tweede dreigbrief ontving in uw woning (CGVS, p. 6). Later kwam u hier echter op terug en beweerde u dat de brieven werden afgegeven in een winkel. Uw vader ging ze daar ophalen (CGVS, p. 16). Wanneer geconfronteerd met uw verklaringen ten aanzien van de Duitse asielautoriteiten herhaalde u dat u toen om het even wat had verklaard (CGVS, p. 18). Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in zijn land van herkomst wordt verwacht dat hij steeds juiste en eerlijke verklaringen aflegt ten aanzien van de autoriteiten bij wie hij om internationale bescherming vraagt. Het feit dat u dit niet deed haalt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag alsook uw vrees bij terugkeer volledig onderuit.

B. U verklaarde dat Lashkar-e-Islam u in hun brieven opdroeg om zich aan te melden op uw werkplaats (CGVS, p. 16). In beide brieven werd u echter gevraagd zich te melden op het hoofdkantoor van Lashkar-e-Islam in Kuhi Chowk in de regio Malik Din Khel. U kon geen aannemelijke verklaring bieden voor bovenstaande tegenstrijdigheid. U herhaalde dat u werd gevraagd om naar uw werk te gaan zodat ze u zouden kunnen vinden of benaderen (CGVS, p. 17). Dat u geen correcte informatie kon verschaffen over de inhoud van de brieven doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

C. Tijdens uw gesprek bij de DVZ verklaarde u dat er een aanval plaatsvond op uw woning in het jaar 2002 (Vragenlijst CGVS, vraag 3.7c). Tijdens het persoonlijk onderhoud zei u echter dat de aanval plaatsvond in 2013, na het ontvangen van de dreigbrieven (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen werd duidelijk dat de aanval op uw woning de directe aanleiding was voor u om Pakistan te verlaten. Het feit dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde is dan ook zeer opmerkelijk. U probeerde de tegenstrijdigheid te verklaren door te stellen dat u zich niet goed voelde tijdens het gesprek bij de DVZ. U had zich versproken (CGVS, p. 18). Uw uitleg kan niet worden gevolgd daar u de ambtenaar bij de DVZ de data '2002' en '2003' liet noteren op de foto's van uw zoon. Hieruit kan worden afgeleid dat u bewust de aanval situeerde in het jaar 2002. Bovendien verklaarde u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat het gesprek bij de DVZ oké was verlopen (CGVS, p. 3). Gezien het hier om een essentieel element gaat in uw asielaanvraag kan bovendien worden verwacht dat u bij het herlezen van het verslag, of achteraf via uw advocaat, duidelijk liet noteren dat de aanval in het jaar 2013 gebeurde.

Er dient eveneens te worden opgemerkt dat u tijdens uw asielaanvraag in Duitsland geen melding maakte van een aanval op uw woning (zie map 'Landeninformatie': Verklaringen Duitsland, d.d. 23.03.2017, p. 1 t.e.m. p. 6). Opnieuw herhaalde u dat u in Duitsland zomaar verklaringen aflegde (CGVS, p. 18). Hier kan geen geloof aan worden gehecht daar u eerder in het persoonlijk onderhoud aangaf in België een asielaanvraag ingediend te hebben op basis van dezelfde asielmotieven als in Italië, Frankrijk en Duitsland (CGVS, p. 11). Dat u in Duitsland niet sprak over uw directe vluchtaanleiding haalt de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit.

D. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw beide ouders, uw zoon Y. (...) en oudere zus overleden ten gevolge van een aanval op uw woning. Uw vader stierf in het ziekenhuis, twee of drie dagen na de aanval (CGVS, p. 4, 6 en 9). Dit mag ten eerste verbazen daar u ten aanzien van de DVZ verklaarde dat uw vader stierf ten gevolge van een natuurlijke dood, ongeveer een jaar na het overlijden van uw moeder (Verklaringen DVZ, vraag 13). Uw verschooning, namelijk dat er een probleem was met de tolk, kan niet overtuigen (CGVS, p. 9). Bovendien kon u geen documenten neerleggen ter ondersteuning van uw verklaringen over de aanval op uw woning. U legde geen documenten voor van het ziekenhuis ondanks zowel uw zoon als uw vader in het ziekenhuis werden opgenomen (CGVS, p. 9 en 20). Evenmin legde u overlijdensattesten neer van uw ouders of zoon Y. (...). De foto's van uw zoon M. T. (...) kunnen niet aantonen dat hij de verwondingen opliep ten gevolge van een aanval op uw woning.

Ten tweede voegde u elementen aan uw asielaanvraag toe waarvan verwacht mag worden dat u deze eerder aanhaalde.

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u werd ontvoerd door leden van Lashkar-e-Islam (CGVS, p. 6 en 7). Over de ontvoering en aanhouding van twee dagen heeft u echter niets gezegd tijdens uw gesprek bij de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Nochtans werd u gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Dat u werd gevraagd om beknopt uw asielrelaas uiteen te zetten is geen afdoende verklaring (CGVS, p. 16). U begon namelijk zelf in algemene termen te spreken over de problemen die Pashtoenen kennen in Pakistan.

Ook tijdens uw gesprek ten aanzien van de Duitse asielautoriteiten gaf u een andere uiteenzetting van het eerste contact tussen u en de leden van Lashkar-e-Islam. U maakte toen eveneens geen melding van het gegeven dat u werd vastgehouden voor twee dagen en in koud water diende te staan (zie map 'Landeninformatie': Verklaringen Duitsland, d.d. 23.03.2017, vraag 13, p. 3 en 4). U was niet in staat hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden (CGVS, p. 16).

Ten derde kan niet worden geloofd dat u het doelwit werd van Lashkar-e-Islam omwille van uw vermeend politiek engagement.

A. Volgens uw verklaringen werd u het doelwit van Lashkar-e-Islam omdat u politieke bijeenkomsten van Manzoor Pashtun bijwoonde. U verdeelde eveneens folders om deze bijeenkomsten aan te kondigen (CGVS, p. 6, 7, 8, 14 en 19). De bijeenkomsten die u bijwoonde werden alle drie georganiseerd in 2001. Volgens u was Manzoor Pashtun aanwezig op deze bijeenkomsten en sprak hij de menigte toe (CGVS, p. 7 en 19). Hier kan echter geen geloof worden aan gehecht daar Manzoor Pashtun in het jaar 2001 nog een kind was, amper 7 jaar oud. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd veranderde u plots uw verklaringen en zei u dat u Manzoor zag in 2013. De bijeenkomsten waarop u aanwezig was, werden georganiseerd door de partij 'Tahafuz Pashtun'. Deze partij groeide later uit tot 'de partij van Manzoor Pashtun', aldus uw verklaringen. Opnieuw zijn uw verklaringen tegenstrijdig met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Hieruit blijkt namelijk dat de Pashtun Tahafuz Movement (PTM) is ontstaan uit de Mehsud Tahafuz Movement (MTM). De MTM werd opgericht in mei 2014 (zie map 'Landeninformatie: COI Focus Pakistan: Pashtun Tahafuz Movement van 15 december 2021). Bijgevolg is het onmogelijk dat u bijeenkomsten bijwoonde in 2001 georganiseerd door een beweging die later uitgroeide tot 'de partij van Manzoor Pashtun'.

B. Uw problemen met Lashkar-e-Islam begonnen pas in 2013. Het is ongeloofwaardig dat Lashkar-e-Islam u plotsruim 10 jaar na de feiten zou viseren. Dit temeer u niet kan worden beschouwd als een prominent sympathisant van Manzoor Pashtun of lid van zijn politieke partij. Uw verklaringen over Manzoor Pashtun bleven op de oppervlakte. U kwam niet verder dan te stellen dat hij zijn stem verhef voor de Pashtoenen en opkwam voor hun rechten (CGVS, p. 8). Wat betreft uw betrokkenheid bij de aankondigingen van de bijeenkomsten bleek uit uw verklaringen dat u enkel de folders aan de imam(s) in de moskee gaf (CGVS, p. 14). Dat u na 2001 niet meer betrokken was bij de aankondigingen van de bijeenkomsten en geen bijeenkomsten meer bijwoonde (CGVS, p. 15), bevestigt bovenstaande vaststellingen. Gezien er op de bijeenkomsten 300 tot 400 mensen aanwezig waren, kan er niet worden geloofd dat Lashkar-e-Islam net u als doelwit namen (CGVS, p. 8).

U haalde aan dat u sinds uw aankomst in Europa nog steeds bijeenkomsten bijwoont (CGVS, p. 19). U legde echter geen documenten of foto's neer om uw aanwezigheid te staven. Uw voorgehouden politiek engagement in Europa is dus niets meer dan een blote bewering.

Ten vierde kan u geen statuut worden toegekend op basis van uw etniciteit als Pashtoen. Ten aanzien van de DVZ beweerde u dat Pashtoenen in Pakistan veel miserie kennen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd over de problemen die u persoonlijk kende omwille van uw etniciteit sprak u in algemene termen. U haalde aan dat jullie paspoorten en identiteitsdocumenten worden geblokkeerd alsook dat Pashtoenen met geweld het land worden uit verdreven (CGVS, p. 20). Verwijzen naar algemene problemen waarmee Pashtoenen te maken kunnen krijgen in Pakistan is onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk te maken.

Tot slot is het gegeven dat u in België alcohol drinkt en naar clubs gaat eveneens onvoldoende om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade in uw hoofde (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waarvan niet kan worden geëist dat u deze opgeeft. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u deze gewoonten niet zou kunnen opgeven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

De provincie Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord- en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in KP sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, heeft de groepering zich gehergroepeerd in bepaalde regio's, wat hun operationele capaciteit vergrootte. Daarnaast is ook ISKP meer actief in de regio.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2022, 423 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan meer dan de helft werden geregistreerd als 'battles', en ongeveer een vijfde geweld tegen burgers betrof. PIPS registreerde in dezelfde periode 258 incidenten, waarvan het merendeel van de aanvallen gepleegd werden door gewapende groeperingen, en voornamelijk gericht tegen de veiligheidsdiensten. PICSS registreerde in deze periode 128 aanvallen door militanten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld kan evenwel tot gevolg hebben dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast moet worden

opgemerkt dat hoewel het aantal geweldsincidenten gestegen is in 2022, een daling zich aftekende van het aantal incidenten gericht tegen burgers. Het aantal burgerslachtoffers bleef in de gehele provincie bijgevolg beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en Bajaur. Daarnaast werd ook het district Peshawar getroffen door het geweld. Wat betreft het geweld in de voormalige FATA-districten In Bajaur nam het aantal incidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2022 toe. Naast TTP is ook ISKP actief in dit district. Het geweld in Bajaur is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Hoewel er in 2022 minder incidenten plaatsvonden in Noord-Waziristan, nam het aantal slachtoffers toe. In Zuid-Waziristan tekende zich een lichte afname van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers af. TTP is de voornaamste actor in deze twee tribale districten. Er is sprake van enerzijds doelgerichte moorden, die vooral op stamoudsten werden gepleegd, en anderzijds was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel. In de overige tribale districten werden er in 2022 slechts kleine minderheid van de incidenten gerapporteerd. Het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is eveneens hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

In het district Peshawar was er in 2022 een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in vergelijking met de jaren daarvoor. Hoewel de aard van het geweld, met name grote aanslagen, burgerslachtoffers tot gevolg kan hebben, blijkt uit de informatie dat overheidsdiensten en veiligheidspersoneel de voornaamste doelwitten zijn. Het geweld dat plaatsvindt in Peshawar is bijgevolg voor het overgrote deel gericht van aard. Gelet op de populatie van meer dan vier miljoen mensen in het district, bleef de impact op de burgerbevolking eerder beperkt.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa, hoewel bijna 16 500 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1, § 2, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het

redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Er wordt ook gewag gemaakt van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker meent dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en dat hem het voordeel van twijfel dient verleend te worden. Zijn verklaringen zijn volgens hem eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan, "*duiden een persoonlijke ervaringen aan*" en bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van zijn land van herkomst, aldus verzoeker.

Vervolgens gaat verzoeker omstandig in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn bijzondere procedurele noden, zijn identiteit, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, zijn profiel als Pashtoon, zijn lang verblijf in Europa en de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 19 april 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij melding maakt van de COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 29 september 2022 (*update*), die zich reeds in het administratief dossier bevindt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middele*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 13 van het EVRM *in casu* geschonden zou zijn nu verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing aan de Raad voor te leggen en hiertegen een middel te ontwikkelen, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt nu (i) zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd daar hij er niet in slaagde zijn identiteit aan te tonen, (ii) er

geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas daar zijn verklaringen gevuld waren met tegenstrijdigheden en incoherenties, hij elementen toevoegde aan zijn asielrelaas waarvan verwacht mag worden dat hij deze eerder aanhaalde en niet geloofd kan worden dat hij het doelwit werd van *Lashkar-e-Islam* omwille van zijn vermeend politiek engagement, (iii) hem geen statuut kan worden toegekend op basis van zijn etniciteit als Pashtoen en (iv) het gegeven dat hij in België alcohol drinkt en naar clubs gaat onvoldoende is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in zijn hoofde, en omdat (B) er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Wat betreft de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen elementen kenbaar maakte waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Zij licht dit als volgt toe:

“Hoewel u tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) problemen met uw knieën aanhaalde en hier medische documenten over neerlegde, zei u uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat alles in orde is met uw gezondheid (notities persoonlijk onderhoud [hierna CGVS], p. 2). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.”

Verzoeker meent dat geen rekening wordt gehouden met de traumatische gebeurtenissen en levensomstandigheden die hij heeft meegemaakt en dat er wel degelijk rekening gehouden dient te worden met de gezondheidsproblemen waarvan hij melding maakte op Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) nu deze eveneens een invloed kunnen gehad hebben op zijn verklaringen aldaar. Hij laat evenwel na te duiden van welke gezondheidsproblemen hij bij de DVZ gewag heeft gemaakt. De Raad kan op basis van de stukken van het administratief dossier slechts vaststellen dat verzoeker bij de DVZ ontkennend antwoordde op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, map ‘DVZ’, Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat het gesprek tijdens zijn interview bij de DVZ “oké” was en dat hij alle vragen die werden gesteld eerlijk had beantwoord en antwoordde hij daar bevestigend op de vraag of hij daar (bij de DVZ) in het kort alle redenen had kunnen geven waarom hij Pakistan had verlaten en hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bijzondere procedurele noden had en dat hem ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Pakistan, zal worden gedood door *Lashkar-e-Islam* of het Pakistaanse leger. Hij zou in 2013 zijn benaderd door leden van *Lashkar-e-Islam* die hem twee dagen vasthielden en wilden dat hij verborgen compartimenten in hun voertuigen zou installeren. Hij zou hebben ingestemd en tijd hebben gevraagd om zijn ander werk eerst af te werken. Een week later zouden de leden van *Lashkar-e-Islam* naar zijn werkplaats zijn gekomen en zou hij meteen weggelopen zijn. Nadien zou zijn familie twee dreigbrieven hebben ontvangen waarin verzoeker werd

gevraagd zich aan te bieden op zijn werkplaats. Vijftien tot twintig dagen na het ontvangen van de tweede dreigbrief zou verzoekers woning zijn aangevallen. Hierbij zouden zijn ouders, zijn zoon Y. en zijn oudere zus zijn omgekomen. Zijn twee broers zouden ten gevolge van deze aanval vermist zijn geraakt. In 2013, ongeveer veertien of vijftien dagen na de aanval op zijn woning, zou verzoeker Pakistan verlaten hebben.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zo treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar oordeel dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker wordt ondermijnd omdat hij er niet in slaagde zijn identiteit aan te tonen, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

“U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud uw Pakistaanse identiteitskaart en uw paspoort te hebben weggegooid tijdens uw reisweg (CGVS, p. 10). Ten aanzien van de Duitse asielautoriteiten verklaarde u echter dat u uw Pakistaanse identiteitskaart op uw werkplaats achter liet (zie map ‘Landeninformatie’: Verklaringen Duitsland, d.d. 23.03.2017, vraag 2). Wanneer geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid hield u vol uw identiteitskaart te hebben vernield onderweg (CGVS, p. 12). Ter staving van uw identiteit legde u een geboorteakte en een attest van domicilie neer. Vooreerst beweerde u dat u het domicilieattest verkreeg toen u nog in Pakistan was. Wanneer u werd gewezen op de datum van het document (namelijk 02.06.2014) wijzigde u uw verklaringen (CGVS, p. 13). Gezien de hoge graad van corruptie met betrekking tot Pakistaanse documenten (zie map ‘Landeninformatie’: COI Focus Pakistan: Corruptie en documentenfraude van 29 september 2022) en het feit dat u over het domicilieattest tegenstrijdige verklaringen aflegde, kan er geen bewijswaarde worden toegekend aan zowel het domicilieattest als uw geboorteakte.

Er dient eveneens te worden benadrukt dat u geen aanvraag indiende voor een nieuwe identiteitskaart. U ziet het nut hiervan niet in daar u geen intentie of wil heeft om terug te keren naar Pakistan (CGVS, p. 10). Bijgevolg kan niet worden gesteld dat u alle pogingen ondernam om uw identiteit aannemelijk te maken, iets wat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans wordt verwacht. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoont, is een element dat van die aard is dat het voor het CGVS onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten in uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Bijkomstig dient te worden opgemerkt dat u ook geen duidelijk zicht bood op uw reisroute daar u ook hier tegenstrijdige verklaringen over aflegde. Ten aanzien van de Duitse asielautoriteiten verklaarde u Pakistan te hebben verlaten in de zomer van 2014. U verbleef nadien anderhalf jaar in Iran (zie map ‘Landeninformatie’: Verklaringen Duitsland, d.d. 23.03.2017, vragen 5 en 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde u Pakistan te hebben verlaten in het jaar 2013 en verbleef u nadien drie tot vier maanden in Iran. Uw uitleg, namelijk dat u tijdens het onderhoud in Duitsland om het even wat zei zonder nadenken, kan niet overtuigen (CGVS, p. 11 en 12).”

Verzoeker bevestigt dat hij zijn documenten onderweg weggooide, in de context van het overschrijden van de grens, waarbij hij angst had teruggestuurd te worden, doch hij blijft steken in het herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij steeds dezelfde identiteit gebruikte en dat deze bevestigd wordt door zijn geboorteattest en attest van domicilie, gaat hij voorbij aan de overwegingen in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt gesteld dat aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend. Het gegeven dat er een hoge graad van corruptie is met betrekking tot Pakistaanse documenten is een van deze overwegingen, naast de overweging dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn domicilieattest. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat het gegeven dat er in Pakistan corruptie en documentenfraude is niet volstaat om zijn verklaringen over zijn identiteit niet geloofwaardig te achten. Voorts kan uit niets blijken dat het attest van scheiding betrekking heeft op de persoon van verzoeker, zodat dit document de identiteit van verzoeker niet kan aantonen. Dit attest betreft overigens slechts een fotokopie en aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan maar een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Voor zover verzoeker nog laat gelden dat het als kandidaat-vluchteling voor hem onmogelijk is om zich tot zijn nationale autoriteiten te wenden, nu hij dan riskeert dat zou worden gesteld dat hij niet de minste vrees koestert tegenover deze laatste, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Voor zover verzoeker nog opmerkt dat hij Pakistan lang geleden verliet en dat hij in 2023 dacht dat het tien jaar geleden was, maar dat hij in werkelijkheid in 2014 zijn land van herkomst verliet, wat klopt met de datum die vermeld staat op zijn domicilie-attest, beperkt hij zich tot het louter vergoelijken van de in de bestreden

beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen in Duitsland en in België, doch hij slaagt er niet in deze tegenstrijdigheid, die steun vindt in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker opmerkt dat hij in Duitsland geen documenten had en dat hij intussen een aantal documenten ontving die hem toelaten preciezer te zijn.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Zo meent de commissaris-generaal dat er verder geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas omdat zijn verklaringen gevuld waren "*met tegenstrijdigheden en incoherenties*". Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader geduid:

"A. U legde tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de plaats waar u de brieven van Lashkar-e-Islam ontving. Ten aanzien van de Duitse asielautoriteiten beweerde u dat de leden van Lashkar-e-Islam de brieven aan u persoonlijk overhandigden tijdens hun bezoeken (zie map 'Landeninformatie': Verklaringen Duitsland, d.d. 23.03.2017, vraag 13, p. 4). Tijdens het persoonlijk op het Commissariaat-generaal beweerde u in eerste instantie dat u de tweede dreigbrief ontving in uw woning (CGVS, p. 6). Later kwam u hier echter op terug en beweerde u dat de brieven werden afgegeven in een winkel. Uw vader ging ze daar ophalen (CGVS, p. 16). Wanneer geconfronteerd met uw verklaringen ten aanzien van de Duitse asielautoriteiten herhaalde u dat u toen om het even wat had verklaard (CGVS, p. 18). Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in zijn land van herkomst wordt verwacht dat hij steeds juiste en eerlijke verklaringen aflegt ten aanzien van de autoriteiten bij wie hij om internationale bescherming vraagt. Het feit dat u dit niet deed haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas alsook uw vrees bij terugkeer volledig onderuit.

B. U verklaarde dat Lashkar-e-Islam u in hun brieven opdroeg om zich aan te melden op uw werkplaats (CGVS, p. 16). In beide brieven werd u echter gevraagd zich te melden op het hoofdkantoor van Lashkar-e-Islam in Kuhi Chowk in de regio Malik Din Khel. U kon geen aannemelijke verklaring bieden voor bovenstaande tegenstrijdigheid. U herhaalde dat u werd gevraagd om naar uw werk te gaan zodat ze u zouden kunnen vinden of benaderen (CGVS, p. 17). Dat u geen correcte informatie kon verschaffen over de inhoud van de brieven doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Tijdens uw gesprek bij de DVZ verklaarde u dat er een aanval plaatsvond op uw woning in het jaar 2002 (Vragenlijst CGVS, vraag 3.7c). Tijdens het persoonlijk onderhoud zei u echter dat de aanval plaatsvond in 2013, na het ontvangen van de dreigbrieven (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen werd duidelijk dat de aanval op uw woning de directe aanleiding was voor u om Pakistan te verlaten. Het feit dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde is dan ook zeer opmerkelijk. U probeerde de tegenstrijdigheid te verklaren door te stellen dat u zich niet goed voelde tijdens het gesprek bij de DVZ. U had zich versproken (CGVS, p. 18). Uw uitleg kan niet worden gevolgd daar u de ambtenaar bij de DVZ de data '2002' en '2003' liet noteren op de foto's van uw zoon. Hieruit kan worden afgeleid dat u bewust de aanval situeerde in het jaar 2002. Bovendien verklaarde u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat het gesprek bij de DVZ oké was verlopen (CGVS, p. 3). Gezien het hier om een essentieel element gaat in uw asielrelaas kan bovendien worden verwacht dat u bij het herlezen van het verslag, of achteraf via uw advocaat, duidelijk liet noteren dat de aanval in het jaar 2013 gebeurde.

Er dient eveneens te worden opgemerkt dat u tijdens uw asielprocedure in Duitsland geen melding maakte van een aanval op uw woning (zie map 'Landeninformatie': Verklaringen Duitsland, d.d. 23.03.2017, p. 1 t.e.m. p. 6). Opnieuw herhaalde u dat u in Duitsland zomaar verklaringen aflegde (CGVS, p. 18). Hier kan geen geloof aan worden gehecht daar u eerder in het persoonlijk onderhoud aangaf in België een asielaanvraag ingediend te hebben op basis van dezelfde asielmotieven als in Italië, Frankrijk en Duitsland (CGVS, p. 11). Dat u in Duitsland niet sprak over uw directe vluchtaanleiding haalt de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit.

D. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw beide ouders, uw zoon Y. (...) en oudere zus overleden ten gevolge van een aanval op uw woning. Uw vader stierf in het ziekenhuis, twee of drie dagen na de aanval (CGVS, p. 4, 6 en 9). Dit mag ten zeerste verbazen daar u ten aanzien van de DVZ verklaarde dat uw vader stierf ten gevolge van een natuurlijke dood, ongeveer een jaar na het overlijden van uw moeder (Verklaringen DVZ, vraag 13). Uw verschoning, namelijk dat er een probleem was met de tolk, kan niet overtuigen (CGVS, p. 9). Bovendien kon u geen documenten neerleggen ter ondersteuning van uw verklaringen over de aanval op uw woning. U legde geen documenten voor van het ziekenhuis ondanks zowel uw zoon als uw vader in het ziekenhuis werden opgenomen (CGVS, p. 9 en 20). Evenmin legde u overlijdensattesten neer van uw ouders of zoon Y. (...). De foto's van uw zoon M. T. (...) kunnen niet aantonen dat hij de verwondingen opliep ten gevolge van een aanval op uw woning."

Verzoeker voert aan dat de *protection officer* van het CGVS hem niet goed begrepen heeft en stelt dat “*nu er geen huisnummers zijn de post bezorgd wordt via de lokale winkel, die deze overhandigd wanneer men er langs gaat*” en dat “*wanneer men niet langs geweest was, de winkelier zich verplicht zag deze tot aan de woonst te brengen*”, wat het geval was met één van de dreigbrieven die aan zijn vader overhandigd werd. De Raad ziet evenwel niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze deze verklaring in overeenstemming kan worden gebracht met verzoekers verklaringen in Duitsland dat de leden van *Lashkar-e-Islam* de brieven aan hem persoonlijk overhandigden tijdens hun bezoeken. Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat uit zijn relaas duidelijk blijkt dat er geen sprake was van een persoonlijke afgifte en dat de brief via de gebruikelijke plaatselijke kanalen kwam en door ter staving hiervan te citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat op het CGVS heeft plaatsgevonden, doet verzoeker niet de minste afbreuk aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat dit tegenstrijdig is met wat hij in Duitsland verklaarde.

Voorts beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn relaas en het verschonen van zijn gebrekkige kennis van de inhoud van de door hem neergelegde dreigbrieven, zonder de pertinente motieven van de bestreden beslissing daarover, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Zelfs van iemand die beweert analfabeet te zijn, mag worden verwacht dat hij zich in redelijke mate interesseert voor aspecten die betrekking hebben op zijn asielrelaas en dus een degelijke kennis verwerft over de inhoud van overlegde stavingstukken. Dat verzoeker van de inhoud van documenten die hij aan de asielinstanties overlegt om een element van zijn asielrelaas te staven, dermate weinig op de hoogte is, doet niet enkel afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van zijn beweerde vrees.

Verzoeker bevestigt nog dat de aanval op zijn woonst dateert van 2013 en stelt dat hij zich mogelijks versproken heeft, doch blijft steken in het herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Dat deze gebeurtenis voor hem bijzonder traumatisch is, betreft voorts een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verder kan verzoeker niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift (*post factum*) tracht voor te houden dat hij in Duitsland niet sprak over de aanval op zijn woonst omdat hij desbetreffend geen informatie of bewijsstukken had. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen sluitend bewijs kan voorleggen van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten of van bepaalde aspecten daarvan, wordt van hem immers verwacht dat hij daarover verklaringen aflegt die voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn. Overigens legt verzoeker ook in het kader van zijn huidig verzoek geen documenten neer die de aanval op zijn woning kunnen ondersteunen. De omstandigheid dat er op de DVZ slechts weinig tijd besteed werd aan het eigenlijke asielrelaas – wat slechts een loutere bewering is –, doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming geen melding maakte van een aanval op zijn woning, terwijl hij thans beweert dat dit voor hem de directe aanleiding was om zijn land te ontvluchten.

Verzoeker blijft erbij dat zijn moeder, zoon en oudere zus overleden tijdens de aanval op zijn huis en dat zijn vader twee of drie dagen overleefde in het ziekenhuis, maar wel degelijk aan de gevolgen van deze aanval overleed, doch blijft opnieuw steken in het herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen. De Raad herhaalt dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Met het gekunstelde betoog dat “*mogelijks genoteerd werd dat nu hij niet tijdens de aanval zelf overleed dat hij een natuurlijke dood stierf*”, werpt verzoeker geen ander licht op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. In tegenstelling tot wat hij voorhoudt, legde verzoeker in België dus allerminst eensluidende verklaringen af.

Verzoeker acht het voorts nog onterecht dat hem het relaas dat hij in Duitsland vertelde thans voor de voeten geworpen wordt, doch hij gaat eraan voorbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, in alle stadia van de procedure. Dat verzoeker in Duitsland niet alles vertelde, en meer bepaald de directe aanleiding van zijn vertrek uit zijn land van herkomst totaal onvermeld liet, doet wel degelijk in aanzienlijke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem aangehaalde feiten en vrees.

Aldus slaagt verzoeker er ook niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Daarbij komt nog dat verzoeker op het CGVS elementen toevoegde aan zijn asielrelaas waarvan mag worden verwacht dat hij deze eerder aanhaalde. De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende overwegingen:

“Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u werd ontvoerd door leden van Lashkar-e-Islam (CGVS, p. 6 en 7). Over de ontvoering en aanhouding van twee dagen heeft u echter niets gezegd tijdens uw gesprek bij de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Nochtans werd u gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Dat u werd gevraagd om beknopt uw asielrelaas uiteen te zetten is geen afdoende verklaring (CGVS, p. 16). U begon namelijk zelf in algemene termen te spreken over de problemen die Pashtoenen kennen in Pakistan.

Ook tijdens uw gesprek ten aanzien van de Duitse asielautoriteiten gaf u een andere uiteenzetting van het eerste contact tussen u en de leden van Lashkar-e-Islam. U maakte toen eveneens geen melding van het gegeven dat u werd vastgehouden voor twee dagen en in koud water diende te staan (zie map ‘Landeninformatie: Verklaringen Duitsland, d.d. 23.03.2017, vraag 13, p. 3 en 4). U was niet in staat hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden (CGVS, p. 16).”

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, blijkt hieruit niet dat hem wordt kwalijk genomen zijn problemen te kaderen in de problemen die zijn bevolkingsgroep, de Pashtou, in Pakistan kennen. Dit argument wordt dan ook niet dienstig aangevoerd. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het minimaliseren van de vastgestelde omissie in zijn opeenvolgende verklaringen, zonder de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing daarover *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. De omstandigheid dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel gedetailleerde verklaringen aflegde, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij een belangrijke gebeurtenis als zijn beweerde ontvoering, die een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en van determinerende invloed was op zijn verdere leven, bij de DVZ en in Duitsland geheel niet vermeldde. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ en in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid daarvan.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing om de volgende redenen geen geloof gehecht aan verzoekers verklaring dat hij het doelwit werd van *Lashkar-e-Islam* omwille van zijn vermeend politiek engagement:

“A. Volgens uw verklaringen werd u het doelwit van Lashkar-e-Islam omdat u politieke bijeenkomsten van Manzoor Pashtun bijwoonde. U verdeelde eveneens folders om deze bijeenkomsten aan te kondigen (CGVS, p. 6, 7, 8, 14 en 19). De bijeenkomsten die u bijwoonde werden alle drie georganiseerd in 2001. Volgens u was Manzoor Pashtun aanwezig op deze bijeenkomsten en sprak hij de menigte toe (CGVS, p. 7 en 19). Hier kan echter geen geloof worden aan gehecht daar Manzoor Pashtun in het jaar 2001 nog een kind was, amper 7 jaar oud. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd veranderde u plots uw verklaringen en zei u dat u Manzoor zag in 2013. De bijeenkomsten waarop u aanwezig was, werden georganiseerd door de partij ‘Tahafuz Pashtun’. Deze partij groeide later uit tot ‘de partij van Manzoor Pashtun’, aldus uw verklaringen. Opnieuw zijn uw verklaringen tegenstrijdig met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Hieruit blijkt namelijk dat de Pashtun Tahafuz Movement (PTM) is ontstaan uit de Mehsud Tahafuz Movement (MTM). De MTM werd opgericht in mei 2014 (zie map ‘Landeninformatie: COI Focus Pakistan: Pashtun Tahafuz Movement van 15 december 2021). Bijgevolg is het onmogelijk dat u bijeenkomsten bijwoonde in 2001 georganiseerd door een beweging die later uitgroeide tot ‘de partij van Manzoor Pashtun’.

B. Uw problemen met Lashkar-e-Islam begonnen pas in 2013. Het is ongeloofwaardig dat Lashkar-e-Islam u plotsruim 10 jaar na de feiten zou viseren. Dit temeer u niet kan worden beschouwd als een prominent sympathisant van Manzoor Pashtun of lid van zijn politieke partij. Uw verklaringen over Manzoor Pashtun bleven op de oppervlakte. U kwam niet verder dan te stellen dat hij zijn stem verhieft voor de Pashtoenen en opkwam voor hun rechten (CGVS, p. 8). Wat betreft uw betrokkenheid bij de aankondigingen van de bijeenkomsten bleek uit uw verklaringen dat u enkel de folders aan de imam(s) in de moskee gaf (CGVS, p. 14). Dat u na 2001 niet meer betrokken was bij de aankondigingen van de bijeenkomsten en geen bijeenkomsten meer bijwoonde (CGVS, p. 15), bevestigt bovenstaande vaststellingen. Gezien er op de bijeenkomsten 300 tot 400 mensen aanwezig waren, kan er niet worden geloofd dat Lashkar-e-Islam net u als doelwit namen (CGVS, p. 8).

U haalde aan dat u sinds uw aankomst in Europa nog steeds bijeenkomsten bijwoont (CGVS, p. 19). U legde echter geen documenten of foto's neer om uw aanwezigheid te staven. Uw voorgehouden politiek engagement in Europa is dus niets meer dan een blote bewering.”

Verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat hij wel degelijk deelnam aan politieke activiteiten en dat zijn engagement in Europa eveneens in rekening moet worden gebracht, zonder in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover, die steun vinden in het administratief dossier, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

In de bestreden beslissing wordt verder nog op goede gronden als volgt gesteld:

“Ten vierde kan u geen statuut worden toegekend op basis van uw etniciteit als Pashtoen. Ten aanzien van de DVZ beweerde u dat Pashtoenen in Pakistan veel miserie kennen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd over de problemen die u persoonlijk kende omwille van uw etniciteit sprak u in algemene termen. U haalde aan dat jullie paspoorten en identiteitsdocumenten worden geblokkeerd alsook dat Pashtoenen met geweld het land worden uit verdreven (CGVS, p. 20). Verwijzen naar algemene problemen waarmee Pashtoenen te maken kunnen krijgen in Pakistan is onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk te maken.”

Door in zijn verzoekschrift louter te poneren dat hij *“wel degelijk slachtoffer werd van discriminatie”* werpt verzoeker geen ander licht op deze pertinente motieven.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker in België alcohol drinkt en naar clubs gaat eveneens onvoldoende is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in zijn hoofde. De commissaris-generaal overweegt hierbij:

“Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waarvan niet kan worden geëist dat u deze opgeeft. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u deze gewoonten niet zou kunnen opgeven”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Door in zijn verzoekschrift zonder meer te stellen dat hij gedurende zijn lang verblijf in Europa wel degelijk volledig verwesterd is, dat hij een heel andere levensvisie ontwikkelde dan deze in traditioneel Pakistan gangbaar is, dat hij niet inziet hoe van hem verwacht kan worden deze verworven vrijheden, het feit dat hij kan beslissen of hij al dan niet drinkt en uitgaat, zou dienen te verloochenen en dat er wel degelijk een fundamentele evolutie gebeurde, beperkt hij zich immers tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Verzoeker verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat de hierboven aangehaalde vaststellingen feitelijk onjuist of onredelijk zijn en doet met een dergelijke summiere uiteenzetting niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, dat hem geen statuut kan worden toegekend op basis van zijn etniciteit als Pashtoen en dat het gegeven dat hij in België alcohol drinkt en naar clubs gaat onvoldoende is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in zijn hoofde.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoon waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging*

van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

In de bestreden beslissing wordt op dit punt op goede gronden als volgt geoordeeld:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsvername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

De provincie Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord- en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in KP sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, heeft de groepering zich gehergroepeerd in bepaalde regio's, wat hun operationele capaciteit vergrootte. Daarnaast is ook ISKP meer actief in de regio.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2022, 423 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan meer dan de helft werden geregistreerd als ‘battles’, en ongeveer een vijfde geweld tegen burgers betrof. PIPS registreerde in dezelfde periode 258 incidenten, waarvan het merendeel van de aanvallen gepleegd werden door gewapende groeperingen, en voornamelijk gericht tegen de veiligheidsdiensten. PICSS registreerde in deze periode 128 aanvallen door militanten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld kan evenwel tot gevolg hebben dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat hoewel het aantal geweldsincidenten gestegen is in 2022, een daling zich aftekende van het aantal incidenten gericht tegen burgers. Het aantal burgerslachtoffers bleef in de gehele provincie bijgevolg beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en Bajaur. Daarnaast werd ook het district Peshawar getroffen door het geweld. Wat betreft het geweld in de voormalige FATA-districten In Bajaur nam het aantal incidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2022 toe. Naast TTP is ook ISKP actief in dit district. Het geweld in Bajaur is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Hoewel er in 2022 minder incidenten plaatsvonden in Noord-Waziristan, nam het aantal slachtoffers toe. In Zuid-Waziristan tekende zich een lichte afname van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers af. TTP is de voornaamste actor in deze twee tribale districten. Er is sprake van enerzijds doelgerichte moorden, die vooral

op stamoudsten werden gepleegd, en anderzijds was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel. In de overige tribale districten werden er in 2022 slechts kleine minderheid van de incidenten gerapporteerd. Het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is eveneens hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

In het district Peshawar was er in 2022 een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in vergelijking met de jaren daarvoor. Hoewel de aard van het geweld, met name grote aanslagen, burgerslachtoffers tot gevolg kan hebben, blijkt uit de informatie dat overheidsdiensten en veiligheidspersoneel de voornaamste doelwitten zijn. Het geweld dat plaatsvindt in Peshawar is bijgevolg voor het overgrote deel gericht van aard. Gelet op de populatie van meer dan vier miljoen mensen in het district, bleef de impact op de burgerbevolking eerder beperkt.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa, hoewel bijna 16 500 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op deze analyse.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Hij wijst in zijn verzoekschrift weliswaar op het gegeven dat hij verwesterd is door zijn lange verblijf in Europa, doch de Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht dit gegeven ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld groter wordt. Voorts kan worden herhaald dat het gegeven dat verzoeker in België alcohol drinkt en naar clubs gaat onvoldoende is om te besluiten tot het bestaan van een risico op ernstige schade in zijn hoofde. Waar verzoeker nog laat gelden dat hij niet meer over een familiaal netwerk beschikt, wijst de Raad er nog op dat er geen geloof kan worden gehecht aan de aanval op verzoekers huis, waarbij zijn ouders, zijn zoon Y. en zijn oudere zus zouden zijn omgekomen. Dat verzoeker in Pakistan niet meer over een familiaal netwerk zou beschikken, kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat hij, als volwassen man, door de loutere omstandigheid dat hij er niet (meer) over een familiaal netwerk zou beschikken een hoger risico zou lopen op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet

zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend vierentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN